

via el lleidatà Joan Santamaria (però deu ser mot de cap a Prades o l'Ebre), *Visions de Catalunya* (a «La Publicitat», 9-XII-1926).

No és derivat trivial, sinó preciós per a l'etimologia, perquè -ANKO/-A és sufix netament sorotàptic, de manera que LAUSANKA ja degué estar format en la llengua aborigen; *lluenca* a Poboleda de Montsant, *AlcM*, potser sufix paral·lel o potser pronúncia arabitzant de -ANCA; però d'altra banda la forma mossàrab revela que aquest derivat ja degué existir cap a l'Ebre abans de la invasió musulmana. Altrament a Mallorca un altre derivat mossàrab de LAUSA es presenta amb una evolució fonètica igual: «*lliuretó*, macolinada fina, de la vorera de la mar o dels llits de torrent, que serveix de grava per fer mescla», reportat per *AlcM* de Capdepera (cf. el mossàrab *Lausāta*, comentat supra); però també és possible que ací intervingui la desinència àrabiga de plural femenina -āt o la de plural masculí -ān.

Llosar tr. 'cobrir de llicorella la teulada d'una casa' 20 Vall Ferrera («després ho *llozen* i ---», Tor 1932). *Llosarda* a Conflent i Cerd., *AlcM*; són plaques de pedra granítica a l'Alta Cerdanya (Er, supra); 'espècie de Pedra Blanca que empedra el camí de Camprodon', a l'Alta Garrotxa (Beget, 1926); *Font de la Llosarda* 25 en el Vallespir: hi ha la *Font de la Llosarda* a Reiners, 1959: com que -ARR'/-ARD' és també sufix pre-romà (sense relació amb el sufix franco-germànic -ard), també aquest derivat degué estar format ja en la fase aborigen, i és suggestiu de trobar-lo com a nom d'una 30 font a un parell de km. de les deus on es va fer la troballa dels Ploms sorotàptics d'Arles!

Lloastra 'cadascuna de les lloses més grans d'un teulat', ribag. (*AlcM*), i continua fins a l'aragonès de Gistau: en unes afrontacions llegides a casa la vila de Plan, de l'any 1780: «la buega está en una *lloastra* roya». Potser té relació amb això un terme del qual no hi ha altra notícia, i que llegeixo en una descripció d'escalada al Pedraforca per la Canal de Riambau (BCEC 1934, 304) per A. Casanellas i aquell sublim patriota d'heroica memòria A. Xandri —capità màrtir a la fi, abans cavaller sauròcton—: «Per assolir el Dit de Riambau --- cal --- atacar un *llostre* de calcària no gaire inclinat, que és on es comença de fer ús de les mans» (com que no he sentit mai aquest mot a 45 les nostres muntanyes temo que hi hagi alguna confusió de *llastra* amb *llosar*, més que un mot real, però no nego que podria resultar d'un *lloastra* < *lloastra* paral·lel a *lloanca* etc.).

Llosat [1647, *DTo.*] 'teulada' mot pirinenc (en tinc nota d'Andorra, Cardós i Vall Ferrera, 1932-6), però és usat en tota la serralada i continua Pirineu enllà, segurament fins al P. Basc, on *lauzatu* «tejado» ja figura en els *Refranes y Sent.* biscaïns de 1596, 210. *Llosca* i també *llosco* 'pedra de grossària mitjana' a Elx 55 (*AlcM*), potser resultant d'un encreuament de *llosa* amb *llenasca* (passat que fos el fruit d'una espècie d'haplologia d'un mossàrab *lausaska > *lauska > *llosca*).

Llosella [*llosella* en un doc. de StCeloni, de 1370: 60

CaCandi, *MiscHistCat.*, 136]; a la costa menorquina designa una mena de pedra que fa beis (Maó, 1964); l'acc. més coneguda és la que ja registra el *DTo.* de 1670 («decipula»), 'parany d'agafar ocells, consistent en una lloseta en equilibri, que quan el moixonet la toca, cau i l'agafa a sota' (*lozèla* Tor de Vall Ferrera i Tavascan, *luzèla* a Estaon de Cardós, 1932-4): potser és també aquest, i no pas 'llosa petita', el significat que li dóna MrnVayreda: «no sé quins drets pot alegar l'Estat sobre una gent abandonada a son propi valer, entre enderrocs de montanyes que semblen *lloselles*» (*Puny.* I, 46; 4, 43); en altres zones del cat. occid. s'hi perd la -s-: *lluella* a Sarroca de Bellera (BCEC XLV, 241), id. «trampa d'agafar aucells y rats feta ab pedres o lloses» a Guissona (*BDLC* III, 22), id. «trampa, engañio» a la Vall d'Aneu (Pol, p. 21). *Llosalla* en el Lab. de 1840 (copiat per d'altres) és err. tip. per *llosella*. *Lloellar*. *Enllo(s)ellar*.

Lloser 'pedrera de llicorella' (Évol 1960, Tavascan, Castellàs 1957), *loséro* a Benasc (1965). *Llosera* [Lab. 1840; *losera* «acumulació de pizarra» a la Vall de Gistau, 1965]. + *Lloserina* ross. («un camp de *llosarina*, on floria çà i enllà algun espígol»), JSebPons (*Set Stvelles*, 129). *Lloset* 'roquisser de lloses' («veu aquell *luzét?*», StAniol de Finestres, als Arcous, 1968), *Llauset* la gran vall que baixa de les Maleïdes cap al poble d'Aneto (-ĒTUM). *Lloso* Morella, que deu ser també d'origen mossàrab. *Lloseta* és el nom de la llicorella a Cadaqués (1964) i també al Priorat (Masroig, 1935); *loséta* a Benasc, només quan és «apanyada» (fina, elaborada), però V. supra per al mallorquí.

Lluïssa (< *lloissisa*) maestr. 'extensió de roca llisa a flor de terra' (codina en el Vallès): «aquell tossalet li diuen la Pota'l Cavall perquè hi ha una *lluïsa* que s'hi veu una marca de ferradura», Culla (1961), i cosa semblant anoto a Morella i a la Salzadella; GaGirona (*Vocab. Maestr.*) parlant de *clapissa* «rodal de roques planes remogudes» afegeix «quan dites roques formen superfície unida se diuen *lluïsses*», i en el glossari de *Seidia* defineix «superfície esvarenta de roca de camí» (p. 281); «damunt de la lluenta roca, *lluïssa* esmolada per l'aigua --- vaig dir qu' els claus de les sabates lliscaven en l'estreta *lluïssa*», Carles Salvador (*Acció Valenciana*, 20-I-1931). En l'aragonès de Bielsa *lositθ* significa 'teulada de llicorella' («hay unos *losizos* grandes en las capannas», 1965).

Enllosar [«llosa per *enlosar*: crusta marmorea», Busa-N. 1507; *DTo.* 1647] i *enllosat* m. [1555]: «troba's, aont se vulla que per allí obren fonaments, un *enlosat* bellíssim, deu pams devall terra, que mostra bé que allò era lo sòl del temple», Cristòfol Despuig (*Colloquis de la insigne ciutat de Tortosa*). *Enllosament*. *Desenllosar*.

1 Els punts extrems cap a l'O., N. i NO. en el FEW (si n'excloem l'àrea de *lozo* suspecte de manlleu) són Saurat i Ascou a l'Arieja, Tarn, Castres, Montauban (*lauzédos* 'pedres de passera', FEW, 211b 38), Aveyron i Velay. La densitat màxima és al llarg i a l'Est del Roine. En qüestions d'aquestes no és de bon mètode refiar-se —almenys en les zones ex-